

vis dækker Statens Udgifter til Fængslets Drift, forsaavidt de falder paa vedkommende Kommunes Fanger.

Hvad dernæst angaar de Kommuner, som ejer Arresthuse, der ikke skønnes egnede til Udstaaelse af egentlige Fængselsstraffe, eller for hvilke der ikke er Brug til saadan Udstaaelse, og som derfor ikke overgaar til Statens Forvaltning, da vil disse Kommuner paa den ene Side være nødsagede til at opretholde deres Arresthuse til Brug for deres Varetægtsfanger, Afsonere og »Hæftefanger« — og ved Indskrænkningen i Brugen af (Belægningen i) disse Arresthuse vil deres Drift blive forholdsvis dyrere end hidtil (dyrere pr. Fange) — men paa den anden Side være tvungne til at transportere deres »Fængselsfanger« til det af Justitsministeriet anviste, af Staten forvaltede Fængsel, hvori »Fængselsstraf« kan udstaaes. Og for det af disse Fangers Ophold i det paagældende Fængsel opstaaende Mellemværende mellem Staten og vedkommende Kommune maatte der træffes en Ordning forskellig fra den, der af mig vil blive foreslaaet for Statens Mellemværende med den Kommune, der ejer det paagældende Fængsel. Ordningen maatte her gaa ud paa, at vedkommende Kommune efter Regning (helt eller delvis) refunderede Staten de Udgifter, der havde været forbundne med de paagældende Fangers Ophold i det af Staten forvaltede Fængsel. Vedkommende Kommune kan nemlig vel opgive, hvad dens Udgifter til Driften af dens Arresthus har været i de sidste Aar før Lovens Ikrafttræden, men den kan ikke opgive, hvad dens Udgifter til »Fængselsfanger« har været i de nævnte Aar, thi Udgifterne til Arresthusets Drift kan ikke med Rette fordeles ligeligt pr. Fangedag paa de enkelte Fanger, da ikke alle Fanger gennem deres Arbejde indtjener en lige stor Indtægt til Arresthusets Kasse, hvorved erindres, at kun nogle af de i Arresthusene hensiddende Fanger er arbejdspligtige*).

At lade Staten varetage Fuldbyrdelsen af kun nogle Frihedsstraffe og derfor at lade Staten overtage Forvaltningen af kun nogle af de kommunale Arresthuse, vil saaledes medføre, at Grundlaget for de økonomiske Byrder, der paalægges Kommunerne med Hensyn til Frihedsstraffes Fuldbyrdelse, ikke bliver det samme overfor alle Landets Kommuner. Nogle Kommuner vil have alle »sine Fanger« i et statsforvaltet Fængsel og have en én Gang for alle fikseret Bidragspligt; andre Kommuner vil have en Del af »sine Fanger« i de af Kommunerne selv forvaltede Fængsler og en anden Del af »sine Fanger« i statsforvaltede Fængsler og med Hensyn til disse sidste Fanger have en (hel eller delvis) Refusionspligt overfor Staten. En saadan Ordning er formentlig derfor uigennemførlig. Men selv om der ogsaa paalægges de førstnævnte Kommuner en Refusionspligt i Stedet for en én Gang for alle fikseret Bidragspligt, vil Grundlaget for de økonomiske Byrder, som Fængselsvæsenet medfører for Kommunerne, blive forskelligt for hver af de to Grupper Kommuner. De førstnævnte Kommuner vil helt slippe for selv at drive Fængsler; deres Arresthuse vil ved at overgaa til Statens Forvaltning faa en forøget Belægning, og disse Kommuner vil saaledes have alle deres Fanger anbragte i Fængsler, hvis Drift paa Grund af den stadige, ret store Belægning og den deraf betingede rationelle Arbejdsdrift vil blive forholdsvis billig. De sidstnævnte Kommuner maa opretholde deres Arresthuse, og Driften af disse vil blive forholdsvis dyrere end hidtil som Følge af, at deres Belægning vil blive formindsket derved, at Kommunen skal afgive nogle af sine Fanger til (og betale for dem i) et fremmed, statsforvaltet Arresthus. Ogsaa en saadan Ordning synes derfor uigennemførlig.

Efter det bemærkede maa jeg anbefale, at der i det af Justitsministeriet ud-

*) Arbejdspligt paahviler kun Fanger, som udstaar Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost, men ikke Varetægtsfanger, Alimentanter, og Fanger, der er idømt Fængsel paa Vand og Brød eller simpelt Fængsel.